

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

188. An Regularis, qui scit professionem suam irritam, & ordinatur, peccet mortaliter, & sit suspensus? Ex p. 3. tr. 2. res. 113.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](#)

feßione Regulari, cap. 6. n. 9. vbi citat Nauarrum, Rodriguez, Sanchez, & Bonacinam, quibus ego addo Caetanum in 2. 2. 9. 18. art. 5. Azorium part. 1. lib. 1. 2. cap. 4. quæst. 7. Suarez de Religione, tom. 3. lib. 7. cap. 1. num. 4. Lessius lib. 2. c. 4. 1. dub. 7. n. 60. Layman. lib. 4. tract. 5. cap. 5. n. 9. & Caltrum Palaum tom. 3. tract. 16. disp. 2. punct. 5. n. 3. Et ratio est, quia voluntas non fertur in incognitum: ergo si vult ratificare professionem debet eius nullitatem prænouisse: tum quia ignorans non consentit, & si per errorum ff. de iurisdict. omni. iudic. cas. 2. 9. quæst. 1. initio: Ergo ignorans nullitatem sua professionem per quemcumque actum subsequentem, etiam intentione can ratificandi, non ratificat, si ignoret eius nullitatem: nisi ratificet ex suppositione quod sit invalida.

2. Dicendum est igitur non posse ratificari professionem, nisi professus professionis antefacta nullitatem cognoscatur: quia habere non potest voluntatem ratificandi professionem nisi cognoscatur ratificationem esse sibi possibilis; sed ratificatio possibilis non est, nisi professio nulla extiterit: ergo non potest habere voluntatem ratificandi, nisi nullitatem professionis cognoscatur. Ab hac tamen regula excipiens est, qui vellat professionem suam ratam esse, si forte à principio fuit invalida: sic enim esto invalidam esse non cognoscatur determinante, tamen sub statu possibili, & sub ea conditione eam ratificare intendit, quod sufficiens est ad invalidam professionem ratificandam, ut bene annotavit Lessius lib. 2. cap. 4. 1. dub. 7. num. 60.

3. His tamen (attendant Lectores) non obstantibus, nouissimè Sacra Rota in causa Vlixbonen. nullitatis professionis die 17. Maij 1641. coram doctissimo, & amantissimo Domino meo Carillo negatiuam sententiam tenuit, attestando quod affirmatiuam sententiam, vt minus tutam, Sacra Congregatio Cardinalium Concilij Interpretum non amplectitur, sed potius contrarium plures declaravit. Ego circa hoc plures difficultates habem, sed vt par est dictis decisioibus humiliter acquiesco. Non desinam tamen adnotare olim Sacram Rotam decif. 179. n. 7. & decif. 397. n. 5 part. 4. sententiam affirmatiuam tenuisse.

RESOL. CLXXXVI.

Quidam professus ex causa metus annullauit professionem suam, postea matrimonium inire volebat, quæsitum à me, an licet fieri posset? Ex part. 6. tract. 7. & Mise. 2. Refol. 5. 1.

§. 1. **D**icitus Religiosus intrepide asserebat iam suam professionem fuisse nullam, & ex hoc matrimonium inire ei non esse interdictum, cum votum Religionis iam evanisset. Respondi toto celo errare: quia etiam cognita nullitate suæ professionis non remanet liber à voto castitatis, ac proinde eum seq. huius R. non posse contrahere matrimonium, vt patet, ex cap. 1. 2. de conuers. coniugat. nam cùm castitas sit annexa essentialiter statu Religioso, vt probat Sanchez de matrimonio, lib. 7. disp. 2. 5. num. 8. Sequitur vt professionem faciens in Religione emitatur per se & principaliter votum castitatis: ergo licet istud votum non valeat tanquam solemnē, valebit tamen eo modo, vñica & latissima eius doctrina, vi lib. 7. disp. 2. 7. num. 1. 3. Tiberius in instruct. Ordinand. cōstatnatur.

RESOL. CLXXXVII.

An Religiosus nulliter professus incurrit suspensionem?

§ ordinetur, & irregularitatem si celebret? Et in § ultimo huins resolutionis docetur, quid facere debeant Episcopi, quando Regulares ordinant? Et P. 4. tract. 2. Ref. 8. 2.

§. 1. **A**ffirmatiuē respondeo, tum quia Ordines San ad Ordines sine litteris dimissoris legitimi Prælati, & ideo consequenter incidit in suspensionem, & si celebret, irregularitatem incurrit, nisi ignorans, vel metus infamiae excusat a culpa suscipientem, vel crecentem Ordines fulcceptos sine valido professionis titulo; leges enim humanæ cum graui incommodo obligare non solent, & haec omnia docet Bonacina tract. de clausura, quæst. 2. punct. 1. o. diffe. 5. n. 4.

2. Sed ego hic pro Dominis Episcopis aduentam quid facere debeant quando Regulares in factis Ordinibus ordinant, nempe nullum Regularem ordinare nisi iuratum, scripto suo chirographo confirmato affirmit coram Antistite, se quendammodum fecerit professionem, ita firmam & ratam semper habuisse, quod scriptum in Episcopali archivio afferuandum Cancelario tradat; & ita ordinabat Regulares Eminentissimis Cardinalis Fridericus Borromaeus Archiepiscopus Mediolanensis, vt patet in sua institutione pro ordinandis, edita Mediolanis anno 1602. fol. mbi 110. & ideo Bartholomæus Gauantus in enobirid. Episcoporum, ver. Ordines maiores, n. 28. sic affirmit: regulares titulo paupertatis ordinantur, sed iurent coram Episcopis se sponte professionem solemnem emisisse, aut ratam habuisse. Ita ille, qui etiam citat Synodus Provinciae Quintam Mediolanensem.

RESOL. CLXXXVIII.

An Regularis, qui scit professionem suam irritat, & ordinatur, peccat mortaliter, & sit suspensus? Ex P. 3. tr. 2. Ref. 1. 1. 3.

§. 1. **H**ic casus olim accidit, & de illo interrogamus Laurentium Portel in dub. Regul. 2. Ordine sacro, n. 8. vbi sic ait: Qui fecit professionem irritam, & hoc si notum est, peccat mortaliter; si permitat se ordinari Ordine sacro; ordinatur enim tunc sine titulo patrimonii; quod est contra ius communem, & praetermet sponsum. Ita ille, qui citat Emanuelem Rodriq. in adiast. ad summ. tom. 4. cap. 6. 5. num. 10. & Sayrum de censib. 4. cap. 1. 3. n. 14. quos nouissime citat etiam, & sequitur Hieronymus Rodriq. in compen. q. Regul. refol. 1. 0. 6. num. 2. 5.

RESOL. CLXXXIX.

An hodie virtute priuilegiorum possint Regulari expellere Religiosos proper delictum grane feme perpetravit, non obstante Decreto Urbanii VII, de cito Elia, & fugitiis?

Et notatur, quod generales Societas Iesu hodie possunt expellere suos subditos ex aliis titulis, quam incorrigibilitatis. Ex part. 9. tract. 9. & Mise. 4. Ref. 3. alias 5. 7.

§. 1. **I**oseph. Gibalinus nouissime edidit suas eruditissimas Disquisitiones Canonicas de Claustris Regulari, & in Disquis. 2. cap. 4. §. 1. num. 6. 7. affirmatiuam sententiam docet; scilicet enim affirmit: Dico quod non esse perpetuo necessariam propriè dicam incorrigibilitatem ad expulsionem, quæ iusta aliquando exit propter unum aliquod crimen graue, & leuatum